

184. Bijbelstudie over CHERUBS EN SERAFS K'RUVIM v'S'RAFIM כְּרוּבִים וְשֶׂרָפִים

Deel 2: De serafs

De vier wezens rondom G'ds troon in Openbaring 4 hebben wij de vorige keer geïdentificeerd met cherubs en het feit dat zij elk zes vleugels hebben terwijl de cherubs in Ezechiël 1 en 10 slechts over vier vleugels beschikken konden wij verklaren met een aantal teksten waaruit blijkt, dat er meerdere soorten van cherubs zijn die onderling qua aantal gezichten en vleugels van elkaar verschillen. Ook hebben wij geconstateerd, dat de cherubs evenals de serafs geen engelen zijn, maar wel deel uitmaken van de hemelse legermachten. In het tweede deel van deze studie gaan we ons bezig houden met het achterhalen van de ware identiteit en het uiterlijk van de serafs, over wie in de Bijbel op één enkele tekst na zo goed als niets te vinden is. Alleen in Jesaja 6:1-8, wat we zo meteen gaan lezen. Voor de rest worden de serafs nergens genoemd. Tenminste, in de Nederlandse vertaling van de Bijbel. In de Hebreeuwse grondtekst komen we de serafs nog wel vaker tegen, en daarom gaan we straks ook deze teksten wat nader onderzoeken zodat we een beter beeld van hen kunnen krijgen. Toch laten we eerst bij het visioen van de profeet Jesaja beginnen, waarin de serafs met naam genoemd worden en waarin enkele vage aanwijzingen over hun taak en hun uiterlijk gegeven worden:

De serafs rondom G'ds troon

“In het sterfjaar van koning Uzzia zag ik de Here (אֲדֹנָי Adonai) zitten op een hoge en verheven troon en Zijn zomen vulden de tempel. Serafs (שֶׂרָפִים s'rafim) stonden boven Hem; ieder had zes vleugels: met twee bedekte hij zijn aangezicht, met twee bedekte hij zijn voeten en met twee vloog hij. En de een riep de ander toe: Heilig, heilig, heilig is de Eeuwige Tz'vaot, de ganse aarde is van Zijn heerlijkheid vol. En de dorpelposten beefden van het luide roepen en het huis werd vervuld met rook. Toen zeide ik: Wee mij, ik ga ten onder, want ik ben een man, onrein van lippen, en woon te midden van een volk, dat onrein van lippen is; en mijn ogen hebben de Koning, de Eeuwige Tz'vaot, gezien. Maar een der serafs (שֶׂרָפִים s'rafim) vloog naar mij toe met een gloeiende kool, die hij met een tang van het altaar genomen had; hij raakte mijn mond daarmee aan en zeide: Zie, deze heeft uw lippen aangeraakt; nu is uw ongerechtigheid geweken en uw zonde verzoend. Daarop hoorde ik de stem des Heren (אֲדֹנָי Adonai), die zeide: Wie zal Ik zenden en wie zal voor Ons gaan? En ik zeide: Hier ben ik, zend mij!” (ישעייהו Yeshayahu [Jesaja] 6:1-8, NBG-vertaling).

De enige tekst in de Nederlandse vertalingen van de Bijbel waar letterlijk over 'serafs' ofwel 'serafijnen' gesproken wordt, is in een visioen dat opgetekend is in Jesaja 6:1-8. Het eerste wat mij bij het lezen hiervan opviel was, dat er in de Hebreeuwse grondtekst in de verzen 1, 8 en 11 אֲדֹנָי Adonai [Heer] staat en niet יְהוָה YHVH [JHWH] zoals in de verzen 3, 5 en 12 wel het geval is. Hieruit kunnen we concluderen, dat de profeet hier niet G'd de Vader op de troon heeft zien zitten, maar de Zoon, Yeshua, want niemand kan G'd zien en leven! Ook de profeet zelf wist dit laatste maar al te goed, want hij zei: *“Wee mij, ik ga ten onder, want ik ben een man, onrein van lippen, en woon te midden van een volk, dat onrein van lippen is; en mijn ogen hebben de Koning, de Eeuwige Tz'vaot, gezien!”* Natuurlijk kende hij Yeshua nog niet, maar hij identificeerde degene die op de troon zat wel met de Eeuwige! Dat hij inderdaad Yeshua op de hoogverheven troon zag zitten wordt later ook in יוֹחָנָן Yochanan [Johannes] 12:41 als zodanig uitgelegd: *“Jesaja doelde op Jezus toen hij dit zei, omdat hij Zijn majesteit zag!”* (Nieuwe Bijbelvertaling). *“Jesaja schreef hier over Jezus, want hij had Zijn schitterende heerlijkheid gezien!”* (Het Boek). Voor mij is dit opnieuw een onweerlegbaar bewijs voor Zijn G'dheid omdat

het vrijwel overeenkomt met het visioen van Ezechiël: *“Boven het uitspansel boven hun hoofden was wat er uitzag als lazursteen, dat de vorm had van een troon; en daarboven, op hetgeen een troon geleek, een gedaante, die er uitzag als een mens ... Aldus was het voorkomen der verschijning van de heerlijkheid des Heren.”* (יחזקאל Yechez'q'el [Ezechiël] 1:26 en 28, NBG). Groot Nieuws Bijbel: *“Daar zag ik iets dat leek op een troon, fonkelend als saffier. Op de troon zat een gedaante met het uiterlijk van een mens ... Zo verscheen de Heer in al Zijn majesteit!”*

Toch terwijl er in het visioen van Ezechiël in verband met G'ds troon de cherubs genoemd worden, staat er in het visioen van Jesaja in vers 2: *“Boven Hem zweefden machtige serafs met zes vleugels. Met twee vleugels bedekten zij hun gezichten; met twee andere bedekten zij hun voeten en met twee andere vlogen zij!”* (Het Boek). Terwijl Ezechiël een zeer gedetailleerde beschrijving geeft van de cherubs die hij gezien heeft, vinden wij over het uiterlijk van de serafs slechts enkele vage aanwijzingen. Dat met die vleugels is wel duidelijk, maar voor de rest weten we niet hoe ze eruitzien. Ze hebben blijkbaar wel gezichten en voeten en gezien het feit dat één van de serafs met een tang een gloeiende kool van het altaar nam, zullen ze ook wel handen hebben. Maar daar houdt het dan ook mee op. Verder wordt daar niets over meegedeeld.

Voor een beter begrip zullen we dus de overige teksten moeten raadplegen, waarin het Hebreeuwse woord voor serafs, שֵׂרָפִים s'rafim, in de grondtekst ter sprake komt. שֵׂרָפִים s'rafim, letterlijk vertaald 'de brandenden' is het meervoud van שָׂרַף saraf, hetgeen afgeleid is van het gelijkkluidende werkwoord שָׂרַף saraf voor 'branden' of 'verbranden'. Het Hebreeuwse woord voor 'brand' is שֵׂרָפָה s'refa. Deze vurige wezens worden door Jesaja 'de brandenden' genoemd, want er staat geschreven: *“Hij maakt de winden tot Zijn boden, laaiend vuur tot Zijn dienaren!”* (תהלים Tehilim [Psalmen] 104:4, NBG-vertaling). NBV: *“U maakt van de winden Uw boden, van vlammend vuur Uw dienaren.”*

Vurige slangen

De eerste drie keren dat er in de Hebreeuwse Bijbel überhaupt over serafs gesproken wordt is in Numeri 21:6 en 8 en Deuteronomium 8:15. U zult er versteld van staan wat daar over de serafs gezegd wordt, wie ze zijn, hoe ze eruit zien en waartoe ze in staat zijn! Op zich is het eigenlijk een zeer bekende tekst en uw eerste reactie zal hoogstwaarschijnlijk de vraag zijn wat dit met de serafs te maken heeft. Als we deze Schriftgedeeltes echter vanuit de Hebreeuwse grondtekst bestuderen, dan zult u met toenemende verbijstering begrijpen, waarom de vertalers het blijkbaar niet aandurften om het kindje bij de naam te noemen. Laten we deze teksten even in de NBG-vertaling lezen.

“Toen zij van de berg Hor opgebroken waren in de richting van de Schelfzee ten einde om het land Edom heen te trekken, werd het volk onderweg ongeduldig. En het volk sprak tegen G'd en tegen Moshe [Mozes]: Waarom hebt gij ons uit Egypte gevoerd? Om te sterven in de woestijn? Want er is geen brood en geen water en van deze flauwe spijs walgen wij! Toen zond de Eeuwige vurige slangen onder het volk; die beten het volk, zodat er velen van Israël stierven. Daarop kwam het volk tot Moshe en zeide: Wij hebben gezondigd, want wij hebben tegen de Eeuwige en tegen u gesproken; bid tot de Eeuwige, dat Hij de slangen van ons wegdoo. Toen bad Moshe ten gunste van het volk. De Eeuwige dan zeide tot Moshe: Maak een vurige slang en plaats die op een staak; ieder, die daarnaar ziet, wanneer hij gebeten is, zal in leven blijven. Toen maakte Moshe een koperen slang en plaatste die op een staak; en wie, wanneer een slang hem gebeten had, op de koperen slang de blik richtte, bleef in leven.” (במדבר B'mid'bar [Numeri] 21:4-9).

“Neem u ervoor in acht, dat gij de Eeuwige, uw G'd, niet vergeet door Zijn geboden, Zijn verordeningen en Zijn inzettingen, die ik u heden opleg, te verwaarlozen, opdat ... uw hart zich niet verheffe, en gij de Eeuwige, uw G'd, vergeet, die u uit het land Egypte, uit het diensthuis, geleid heeft, die u deed gaan door de grote en vreselijke woestijn, met vurige slangen en schorpioenen en dorstig land zonder water!” (דברים D'varim [Deuteronomium] 8:11 en 14-15).

Zo, en nu pakken we even de Hebreeuwse grondtekst erbij. In vers 6 van Numeri 21 stuurt de Eeuwige vurige slangen op de opstandige Israëlieten af, die volgens de Leidsche vertaling onbeschoft tegen G'd en Moshe spraken, want op hen is van toepassing wat er in Psalm 140:4 geschreven staat: *“Zij hebben hun tong gescherpt als een slang, addervergif is onder hun*

lippen!” Het Hebreeuwse woord voor ‘slang’ is נָחָשׁ nachash. De ‘vurige slangen’ zijn volgens de grondtekst הַשֵּׂרָפִים הַנֹּחָשִׁים n’chashim haS’rafim. Dit is de eerste keer dat we de serafs tegenkomen: serafsslangen! Dezelfde woorden הַשֵּׂרָפִים הַנֹּחָשִׁים n’chashim haS’rafim staan ook in Deuteronomium 8:15 als terugverwijzing naar de serafs ofwel vurige slangen in Numeri 21. Zoals ik al eerder heb uitgelegd is de letterlijke vertaling van serafs ofwel s’rafim ‘de brandenden’ of in dit geval ‘de vurigen’. Nu weten we hoe de serafs eruit zien: ze hebben een slangenlichaam! Natuurlijk heb je ook van die slimmeriken, die nu zeggen dat dit niets met serafs te maken heeft en dat we dat ‘vurige’ niet letterlijk moeten nemen, als zouden ze in brand gestaan hebben, maar dat met ‘vurige slangen’ gewoon bedoeld zou zijn, dat de wonden die ze veroorzaken branden als vuur. Wel, deze mensen moet ik helaas uit hun droom helpen, want in vers 8 geeft de Eeuwige Moshe de opdracht, om een vurige slang te maken en die op een staak te plaatsen. In de Hebreeuwse grondtekst staat deze keer echter niet ‘vurige slang’, maar alleen ‘vurige’ ofwel ‘brandende’, dus שֵׂרָף saraf. Letterlijk zegt de Eeuwige derhalve: *“Maak een seraf!”* Het woord ‘slang’, נָחָשׁ nachash, staat er niet. Maar dat de Eeuwige met de ‘seraf’ een slangenwezen bedoelde blijkt uit vers 9, waarin wij lezen, dat Moshe een koperen slang maakte en die op de staak plaatste. Koperen slang is in de grondtekst נָחָשׁ נְחֹשֶׁת nachash n’choshet en als u goed opgelet hebt zag u, dat de woorden ‘koper’ en ‘slang’ in het Hebreeuws op elkaar lijken en zelfs dezelfde stam hebben. Vanwege de rode kleur staat koper voor vuur waardoor de koperen slang letterlijk een vurige slang uitbeelde.

Vurige vliegende draken

Nu moet u zich even voorstellen, dat deze rode slang zes vleugels had, want in vers 8 wordt hij immers een seraf genoemd. Waar moet u dan aan denken als u een vurige rode slang met zes vleugels ziet? Aan een draak! En daarmee slaan we de spijker op zijn kop! De vurige slangen die op de Israëlieten afkwamen waren dus geen gewone giftige woestijnslangen zoals ik altijd veronderstelde, maar vurige vliegende draken! Ik begrijp natuurlijk dat u hoofdschuddend zult denken dat ik nu helemaal de weg kwijt ben, maar ik weet echt wel waar ik over praat, want mijn conclusie wordt immers ook door de vertalers van Jesaja 14:29 en 39:6 bevestigd, waar שֵׂרָף מְעוֹפֵף saraf m’ofef [vliegende seraf] met ‘vliegende draak’ vertaald wordt.

“In het sterfjaar van koning Achaz kwam deze G’dsspraak: Verheug u niet, gij gans Filistea, omdat de roede die u sloeg, verbroken is want uit de wortel der slang zal een adder voortkomen en haar vrucht zal een vliegende draak (שֵׂרָף מְעוֹפֵף saraf m’ofef) zijn!” (ישעייהו Yeshayahu [Jesaja] 14:28-29, NBG-vertaling).

“De G’dsspraak over de dieren van het Zuiderland. Door een land van benauwdheid en angst, waar leeuwin en leeuw, adder en vliegende draak (שֵׂרָף מְעוֹפֵף saraf m’ofef) wonen, vervoeren zij op de ruggen van ezels hun vermogen en op de bulten van kamelen hun schatten naar een volk dat geen voordeel brengt.” (ישעייהו Yeshayahu [Jesaja] 30:6, NBG-vertaling).

Het is wel opvallend dat de vertalers het in Numeri 21 en Deuteronomium 8 niet hebben aangedurfd om het woord ‘serafs’ met ‘draken’ te vertalen, maar hier in Jesaja 14 en 30 opeens wel, met uitzondering van o.a. de Nieuwe Bijbelvertaling, die het gewoon over ‘vliegensvlugge cobra’s’ heeft. De Statenvertaling en de Lutherse Vertaling noemen ze ronduit ‘vurige vliegende draken’, de Leidse Vertaling ‘vliegende slangen’ en de Groot Nieuws Bijbel gewoon ‘draken’. In Jesaja 14:29 heeft de Leidse Vertaling het zelfs letterlijk over een ‘vliegende seraf’. Het gaat hier dus wel degelijk over serafs en niet over cobra’s. Deze vurige slangen met zes vleugels zijn dus niets anders dan draken!

Evenals de reuzen, die in de Tora herhaaldelijk ter sprake komen, zijn dus ook de draken geen fabelwezens, maar reële slangenwezens in het demonische leger van G’d’s tegenstander, de draak, de oude slang, dat is de duivel en de satan (Openbaring 12:9 en 20:2). Zoals er een hiërarchie is in de hemelse legerscharen, namelijk serafs, cherubs, aartsengelen en engelen, zo is er ook een hiërarchie in het leger van het rijk der duisternis: gevallen serafs, gevallen cherubs en gevallen engelen, demonen en andere gedochten. Dit blijkt ook uit Efeziërs 6:12, waarin Sha’ul [Paulus] ons ten zeerste aanraadt, om de wapenrusting van G’d aan te trekken: *“Want wij vechten niet tegen mensen, maar tegen onzichtbare wezens: de duivelse heersers en*

machten, die deze donkere wereld tiranniseren, een heel leger van boosaardige geesten in de onzichtbare wereld om ons heen!" (Het Boek). Al bevinden deze vurige vliegende draken zich nu in de onzichtbare wereld om ons heen, toch blijktbaar hebben zij door de eeuwen heen ook in de zichtbare wereld over de hele aarde hun schrikbewind uitgeoefend, want vuurspugende rode draken met gevleugelde slangenlichamen komen wij in vrijwel alle culturen en mythologieën tegen. Niet alleen in China en Japan, waar de draken tot op heden een belangrijke rol spelen, maar ook hier in Europa.

Siegfried de drakendoder

Denk maar aan het bekende verhaal van Siegfried, die de draak Fafnir gedood heeft in een grot op de berg Drachenfels bij Königswinter aan de Rijn in Duitsland. Volgens het Nibelungenlied was Siegfried de zoon van Siegmund, de koning van Xanten, die door de dwerg Regin op pad gestuurd werd om met de draak te vechten om de schat te bemachtigen, die door Fafnir bewaakt werd. Nadat hij de draak gedood had door zijn buik open te snijden met zijn zwaard werd Siegfried onkwetsbaar door in het drakenbloed te baden, maar doordat een blad tussen zijn schouders viel bleef die kleine plek kwetsbaar. Deze enige zwakke plek werd hem later fataal, hetgeen ons sterk doet denken aan de hiel van Achilles in het verhaal van Troje.

Sint Joris en de draak

Een andere bekende drakendoder is Sint Joris, die als beschermheilige op de stadswapens van Ridderkerk en Terborg staat afgebeeld met de draak. Volgens zijn legende, die sterke overeenkomsten met het verhaal van Perseus uit de Griekse mythologie vertoont, werd de stad Beiroet door een vuurspugende draak getiranniseerd, die mensenoffers als tribuut van de bevolking eiste. Toen het lot ook op de dochter van de koning viel en zij in witte bruidskleren haar dood tegemoet trad, werd zij door Joris gered. Hij versloeg de draak na een hevig gevecht door hem met een lans zwaar te verwonden, maar besloot hem nog niet meteen te doden. Dat zou hij pas doen als de koning en zijn volk zich door hem zouden laten dopen. Toen zij daarmee akkoord gingen sloeg Joris de draak dood en werd het land van het kwaad bevrijd. In tegenstelling tot soortgelijke sprookjes eindigt deze legende echter niet met de bruiloft van de dappere held met de beeldschone prinses, maar met de doop van 15.000 mensen. De Sint-Joris-Baai in Beiroet heeft haar naam aan deze legende te danken omdat het gevecht met de draak daar plaatsgevonden zou hebben.

Daniël en de draak

Ook de profeet Daniël was een drakendoder volgens de Griekse toevoeging C aan het boek Daniël in de deuterokanonieke boeken van de Bijbel. Het volgt op het verhaal van Susanna en de legende van Bel in Babel. Ik citeer vanuit de Nieuwe Bijbelvertaling: *"De Babyloniërs vereerden ook nog een grote draak. De koning zei tegen Daniël: U kunt toch niet beweren dat dit geen levende god is? Aanbid hem dus! Maar Daniël zei: Ik aanbid de Eeuwige, mijn G'd, want Hij is een levende G'd. Als u mij toestemming geeft, majesteit, zal ik de draak zonder zwaard of stok doden. De koning antwoordde: U hebt mijn toestemming! Daniël nam wat teer, vet en dunne graten, mengde alles door elkaar en vormde er koeken van die bij in de bek van de draak gooide. De draak slikte ze door en werd vanbinnen opengereten. Daniël zei: Kijkt u nu eens wat u hebt vereerd! Toen de Babyloniërs hiervan hoorden, waren ze zo verontwaardigd dat ze zich tegen de koning keerden. Onze koning is een Jood geworden zeiden ze. Hij heeft Bel vernietigd, de draak gedood en de priesters vermoord! Ze gingen naar de koning en zeiden: Levert u Daniël aan ons uit, anders doden we u en uw familie! Door dat dreigement was de koning wel gedwongen Daniël aan hen uit te leveren. Ze wierpen Daniël in de leeuwenkuil, waar hij zes dagen bleef."* Uit deze toevoeging aan Daniël 6 blijkt, dat niet alleen het knielende bidden tot de G'd van Israël de directe aanleiding was om Daniël in de leeuwenkuil te werpen, maar vooral ook het doden van de draak, die door hun als god vereerd werd.

De koperen draak

Het waren dus geen gewone giftige slangen die duizenden Israëlieten hadden gedood in de woestijn, maar serafslangen, vurige, vliegende draken! In Numeri 21:6 staat, dat de Eeuwige

deze slangenwezens op het opstandige volk afstuurde, maar ik denk dat we dit 'afsturen' niet al te letterlijk moeten nemen, maar eerder ervan uit moeten gaan dat Hij het toeliet, dat zij hen aanvielen. Al die tijd heeft Hij Zijn volk keer op keer met alles geholpen, hen van water en voedsel voorzien en tegen alle gevaren beschermd. Maar Zijn geduld met hen was op! Hij was hun gemopper, geklaag en hun verwijten meer dan zat, trok Zijn beschermende hand terug en liet de aanval van de vurige, vliegende draken op het zondige volk toe, dat het hart door zijn ongehoorzaamheid wijd had opengezet voor de vijand. Hun zonden hebben het mogelijk gemaakt, dat de vijand zijn kans kon benutten en genadeloos kon toeslaan! Omdat dit plaats vond in de zichtbare wereld zagen de Israëlieten daarin meteen de straffende hand van de Eeuwige: *"We hebben gezondigd, zeiden ze, want we hebben de Eeuwige en u verwijten gemaakt. Bid tot de Eeuwige dat Hij ons van die slangen verlost!"* (Vers 7, NBV).

Helaas hebben vele hedendaagse gelovigen het zelf niet eens door dat ook zij het geduld van de Eeuwige op de proef stellen door Zijn geboden en inzettingen niet na te leven omdat zij denken vrij te zijn van de Wet, de Shabat niet heiligen, Zijn feesten niet vieren en eten wat een gruwel is in G'ds ogen. Daarom zijn de waarschuwendende woorden van Sha'ul [Paulus] ook aan ons gericht: *"En laten we de Mashiach [Christus] niet tarten, zoals anderen deden, want daardoor werden ze door slangen doodgebeten. En kom niet in opstand, zoals weer anderen deden, want daardoor werden ze door de doodsengel vernietigd. Wat hun overkomen is, moet ons tot voorbeeld strekken; het is geschreven om ons, voor wie de tijd ten einde loopt, te waarschuwen!"* (1 Kor.10:9-11).

De Israëlieten smeekten Moshe om tot de Eeuwige te bidden dat Hij de vurige slangen van hen zou wegnemen. Natuurlijk deed Moshe wat hem gevraagd werd en bad voor het volk. Toch in plaats van de aanval te stoppen en de draken te verdrijven gaf de Eeuwige hem de opdracht, een koperen afbeelding van zo een demonische seraf te maken en zei daarbij nadrukkelijk: *"Maak een seraf!"* en niet: *"Maak een slang!"*, zoals foutief vertaald is. In de Hebreeuwse tekst staat immers niet נחש nachash, maar שֵׂרָף saraf. En Moshe liet inderdaad een koperen seraf maken en op een staak plaatsen, maar ondertussen ging de aanval van de slangenwezens wel gewoon door. Het opheffen van de staak met de koperen slang kon niet voorkomen dat het volk gebeten werd en het voelen van de vurige pijn die de beten veroorzaakten werd hen niet bespaard, maar iedereen die gebeten werd en naar dat opgeheven beeld keek bleef in leven! Dat was immers Zijn bedoeling, want de koperen seraf naar wie degenen die gebeten waren moesten opkijken symboliseerde niet alleen de aanvallende serafs, maar op de eerste plaats vooral de verwekker van het kwaad, de oude slang, de vuurrode draak!

Door een afbeelding van hem op een paal te plaatsen en te verhogen wordt hij openlijk ten toon gesteld en laat Moshe aan iedereen zien dat de slang door G'd vervloekt is (zie Gen. 3:14 en Dt. 21:22-23). Moshe verhoogde de slang dus als teken van vervloeking. *"Op die manier ontnam G'd de duivel en zijn trawanten volledig hun macht. Hij heeft hen in het openbaar te kijk gezet en daarmee laten zien dat zij door het kruis van de Mashiach [Christus] verslagen zijn!"* (Kolossenzen 2:15, Het Boek). Ook Yeshua zelf refereerde naar de koperen slang om daarmee aan te tonen dat Hij Zijn tegenstander aan het kruis verslagen heeft door de zondes Schuld van de wereld op Zich te nemen: *"De Mensenzoon moet hoog verheven worden, zoals Moshe in de woestijn de slang omhoog geheven heeft, opdat iedereen die gelooft, in hem eeuwig leven heeft!"* (יִרְחַנֵּן Yochanan [Johannes] 3:14-15, NBV).

De vuurrode draak

De draak wist dus toen al dat hij in wezen al verslagen was, maar in plaats van zich daarbij neer te leggen en zich aan de Overwinnaar over te geven bleef hij in zijn verzet tegen de Eeuwige en in zijn drang om de mensheid te vernietigen volharden zoals ook een slang blijft kronkelen als men haar bij de kop vastgepakt heeft.

Vooraf in de laatste zeven jaren voor de wederkomst van Yeshua zal de rode draak zijn volle woede op G'ds kinderen en op Zijn land richten naar mate hij zijn einde ziet naderen en zal de mensheid terroriseren en onderdrukken op een wijze zoals de wereld nog nooit eerder gekend heeft. Over de laatste stuiptrekkingen van deze draak, zijn ultieme nederlaag en de straf die hem te wachten staat heeft de apostel Yochanan [Johannes] geschreven wat hij in zijn visioen te zien kreeg. Ik citeer uit de NBG-vertaling:

“En er werd een groot teken in de hemel gezien: een vrouw, met de zon bekleed, met de maan onder haar voeten en een krans van twaalf sterren op haar hoofd; en zij was zwanger en schreeuwde in haar weeën en in haar pijn om te baren. En er werd een ander teken in de hemel gezien, en zie, een grote rossige draak met zeven koppen en tien horens, en op zijn koppen zeven kronen. En zijn staart sleepte een derde van de sterren des hemels mede en wierp die op de aarde. En de draak stond voor de vrouw, die baren zou, om, zodra zij haar kind gebaard had, dit te verslinden. En zij baarde een zoon, een mannelijk wezen, dat alle heidenen zal hoeden met een ijzeren staf; en haar kind werd plotseling weggevoerd naar G'd en Zijn troon. En de vrouw vluchtte naar de woestijn, waar zij een plaats heeft, door G'd bereid, opdat zij daar twaalfhonderd zestig dagen onderhouden zou worden. En er kwam oorlog in de hemel; Michaël en zijn engelen hadden oorlog te voeren tegen de draak; ook de draak en zijn engelen voerden oorlog, maar hij kon geen standhouden, en hun plaats werd in de hemel niet meer gevonden. En de grote draak werd op de aarde geworpen, de oude slang, die genaamd wordt duivel en de satan, die de gehele wereld verleidt; hij werd op de aarde geworpen en zijn engelen met hem.” (חזירון Chizayon [Openbaring] 12:1-9).

“En toen de draak zag, dat hij op de aarde was geworpen, vervolgde hij de vrouw, die het mannelijke kind gebaard had. En aan de vrouw werden de twee vleugels van de grote arend gegeven om naar de woestijn te vliegen, naar haar plaats, waar zij onderhouden wordt buiten het gezicht van de slang, een tijd en tijden en een halve tijd. En de slang wierp uit haar bek water achter de vrouw als een stroom, om haar door de stroom te laten medesleuren. En de aarde kwam de vrouw te hulp en de aarde opende haar mond en verzwolg de stroom, die de draak uit zijn bek had geworpen. En de draak werd toornig op de vrouw en ging heen om oorlog te voeren tegen de overigen van haar nageslacht, die de geboden van G'd bewaren en het getuigenis van Yeshua hebben; en hij bleef staan op het zand der zee.” (חזירון Chizayon [Openbaring] 12:13-18).

“En ik zag uit de zee een beest opkomen met tien horens en zeven koppen; en op zijn horens tien kronen en op zijn koppen namen van g'dslastering. En het beest, dat ik zag, was een luipaard gelijk, en zijn poten als van een beer en zijn muil als de muil van een leeuw. En de draak gaf hem zijn kracht en zijn troon en grote macht. En ik zag een van zijn koppen als ten dode gewond, en zijn dodelijke wond genas; en de gehele aarde ging het beest met verbazing achterna, en zij aanbaden de draak, omdat hij aan het beest de macht gegeven had, en zij aanbaden het beest, zeggende: Wie is aan het beest gelijk? en: Wie kan er oorlog tegen voeren? En hem werd een mond gegeven, die grote woorden en g'dslasteringen spreekt; en hem werd macht gegeven dit tweeënveertig maanden lang te doen.” (חזירון Chizayon [Openbaring] 13:1-5).

“En ik zag een vrouw zitten op een scharlakenrood beest, dat vol was van g'dslasterlijke namen, en het had zeven koppen en tien horens. En de vrouw was gehuld in purper en scharlaken en rijk versierd met goud, edelgesteente en paarden, en zij had in haar hand een gouden beker, vol gruwelen, en de onreinheden van haar hoererij. En op haar voorhoofd was een naam geschreven, een geheimenis: het grote Babylon, moeder van de hoeren en van de gruwelen der aarde.” (חזירון Chizayon [Openbaring] 17:3-5).

“En ik zag een engel nederdalen uit de hemel met de sleutel des afgronds en een grote keten in zijn hand; en hij greep de draak, de oude slang, dat is de duivel en de satan, en hij bond hem duizend jaren, en hij wierp hem in de afgrond en sloot en verzegelde die boven hem, opdat hij de volkeren niet meer zou verleiden, voordat de duizend jaren voleindigd waren; daarna moest hij voor een korte tijd worden losgelaten.” (חזירון Chizayon [Openbaring] 20:1-3).

“En wanneer de duizend jaren voleindigd zijn, zal de satan uit zijn gevangenis worden losgelaten, en hij zal uitgaan om de volkeren aan de vier hoeken der aarde te verleiden Gog en Magog, om hen tot de oorlog te verzamelen, en hun getal is als het zand der zee. En zij kwamen op over de breedte der aarde en omsingelden de legerplaats der heiligen en de geliefde stad; en vuur daalde neder uit de hemel en verslond hen, en de duivel, die hen verleidde, werd geworpen in de poel van vuur en zwavel, waar ook het beest en de valse profeet zijn, en zij zullen dag en nacht gepijnigd worden in alle eeuwigheden.” (חזירון Chizayon [Openbaring] 20:7-10).

De draak en de slechte serafs en engelen zullen in de poel des vuur geworpen worden en daar zullen zij hun naam serafs, hetgeen 'de brandenden' betekent, op een gruwelijke wijze

waar maken. Nu zitten we nog met één probleem: is de vuurrode draak, de oude slang nu een seraf of een cherub? Uit al het voorgaande komt duidelijk naar voren, dat hij een gevallen seraf moet zijn, maar volgens Ezechiël 28:14 en 16 is hij een gevallen cherub, want daar staat: *“Je leefde in Eden, in de tuin van G'd, en je was bekleed met een keur van edelstenen: met robijn, topaas en aquamarijn, met turkoois, onyx en jaspis, met saffier, granaat en smaragd, gevat in gouden zettingen. Op de dag dat je geschapen werd lagen ze klaar. Je was een cherub, je vleugels beschermend uitgespreid, je was door Mij neergezet op de heilige berg van G'd, waar je wandelde tussen vurige stenen. Je was onberispelijk in alles wat je deed, vanaf de dag dat je was geschapen tot het moment dat het kwaad vat op je kreeg. Door al het handeldrijven raakte je verstrikt in onrecht en geweld, en je zondigde; daarom, beschermende cherub, verbande Ik je van de berg van G'd en verdreef Ik je van je plaats tussen de vurige stenen. Je schoonheid had je hoogmoedig gemaakt, je had je wijsheid en luister verkwanseld. Daarom heb Ik je op de aarde neergeworpen, als een schouwspel voor andere koningen. Door je grote schuld, door je oneerlijke handel, waren je heiligdommen ontwijfd. Daarom liet Ik een vuur in je oplaaien dat je heeft verteerd, Ik maakte van jou een hoop as op de grond, voor ieder die het wil zien. Alle volken die je kenden staan verbijsterd; je bent een schrikbeeld geworden, tot in eeuwigheid zul je er niet meer zijn!”* (יְחִזְקִיאֵל Y'chez'q'el [Ezechiël] 28:13-19, NBV).

In vers 14 staat duidelijk: *“Je was een cherub, je vleugels beschermend uitgespreid!”* En ook in vers 16: *“Daarom, beschermende cherub, verbande Ik je van de berg van G'd en verdreef Ik je van je plaats tussen de vurige stenen.”* Wat mij bij het bestuderen van deze teksten verder opviel is het feit, dat de satan volgens vers 13 in Eden leefde, in de tuin van G'd, waar hij door de Eeuwige als wachter was aangesteld, en in vers 17 lees ik, dat de Eeuwige hem op de aarde had neergeworpen. Dat wil dus zeggen, dat Eden, het Paradijs, zich op het moment dat hij als cherub daar verbleef, niet op de aarde, maar in de hemel bevond. En pas nadat hij op de aarde was geworpen, kwam hij in Genesis 3:1 opnieuw in de picture, toen hij in de gedaante van een slang Chava [Eva] verleide om te zondigen. Dat gebeurde ook in Eden en daaruit concludeer ik, dat het Paradijs, dat zich eerst in de hemel bevond, na de schepping door de Eeuwige op de aarde werd geplaatst, zoals later ook het hemelse Jeruzalem op de aarde zal neerdalen. Na de zondeval werd het Paradijs echter weer van de aarde weggenomen en bevindt zich volgens het visioen van Sha'ul [Paulus] in 2 Korinthiërs 12:2-4 nu weer in de derde hemel. Toch terug naar de vraag: als de satan oorspronkelijk een mooie knappe cherub was, hoe kon hij dan later de uiterlijke lelijke kenmerken van de gevallen serafs, de draken, vertonen? We kunnen de vraag ook omdraaien met betrekking tot de goede serafs, die in Jesaja 6:2 genoemd worden. Welke uiterlijke kenmerken vertonen zij? Hoe zien ze eruit?

Serafs zijn identiek aan cherubs!

Welke serafs zag Jesaja boven de hoogverheven troon des Heren in Jesaja 6:2? Ik kan mij eerlijk gezegd niet voorstellen dat deze hooggeplaatste geestelijke wezens die zich in de directe nabijheid van de Eeuwige bevinden, vurige gevleugelde slangen zouden zijn. Nee, dat zijn ze ook niet! De goede serafs rondom G'ds troon zijn beslist géén slangenwezens in tegenstelling tot de slechte serafs, die in de overige teksten juist vurige slangen en vurige draken genoemd worden! Maar als zij geen slangenwezens zijn, wat zijn ze dan wel? In hoeverre zien de goede serafs er dan anders uit dan de slechte?

Welnu, ik ben daar echt een hele tijd mee bezig geweest om dit uit te zoeken door tekst met tekst te vergelijken en ik ben er uit! De Eeuwige heeft mijn geestelijke ogen geopend en mij door middel van Zijn woord het antwoord op mijn vraag laten zien: de serafs zijn identiek aan de cherubs! Cherubs zijn serafs! De vorige keer kwamen we al tot de conclusie dat er meerdere soorten van cherubs zijn die onderling qua uiterlijke kenmerken weliswaar enigszins van elkaar verschillen, maar voor de rest wel met elkaar overeenkomen. Zo hebben de verschillende groepen van cherubs ook verschillende taken: De ene groep staat volgens Ezechiël onder G'ds troon, waardoor de Eeuwige letterlijk op de cherubs troont. De andere groep zweeft volgens Jesaja boven G'ds troon en de derde groep staat volgens Johannes rondom G'ds troon.

Maar alle cherubs hebben wel één ding gemeenschappelijk: het zijn vurige wezens! Dat wordt vooral duidelijk in de Groot Nieuws Bijbel. In deze vertaling worden de serafs in Jesaja 6:2 letterlijk *‘gedaanten van vuur’* en in vers 6 *‘vuurgedaanten’* genoemd. Waarschijnlijk besefte

Jesaja op het moment dat hij hen in zijn visioen zag niet, dat zij cherubs waren en noemde hen gewoon 'de brandenden' ofwel 'de vurigen' omdat hij ze als zodanig te zien kreeg, want ook Johannes en Ezechiël herkenden de cherubs niet en noemden gewoon 'levende wezens' ofwel in het Hebreeuws חַיּוֹת chayot. Pas later in hoofdstuk 10, toen hij ze voor de tweede keer zag, identificeerde Ezechiël deze wezens als cherubs.

Dat de cherubs in Ezechiël 1 dezelfde eigenschappen vertonen als de serafs in Jesaja 6 zien we in de volgende teksten. Vers 5 van Ezechiël 1: *"In het midden van het vuur zag ik iets dat leek op een viertal wezens."* (Nieuwe Bijbelvertaling). Vers 13: *"En wat de gedaante der wezens betreft, hun aanblik was als die van brandende vuurkolen, als van fakkels; zich bewegend tussen de wezens. En het vuur glansde en bliksemen schoten daaruit. De wezens snelden heen en weer als bliksemschichten."* (NBG-vertaling). *"Ze leken op iets dat eruitzag als brandende, vurige kolen; ze zagen eruit als fakkels. Er ging vuur heen en weer tussen de wezens, een gloeiend vuur, en er kwam bliksem uit het vuur. En zo flitsten de wezens heen en weer, als bliksemstralen."* (Nieuwe Bijbelvertaling). Naardense Vertaling: *"De gedaante der levende wezens, hun aanzien is als brokken vuur die branden en eruitzien als fakkels, terwijl het heen en weer gaat tussen de levende wezens; glans heeft dat vuur en uit het vuur komt bliksem tevoorschijn!"* Als men dit zo leest, dan slaat de Hebreeuwse benaming שֵׂרָפִים s'rafim [de brandenden, de vurigen ofwel de vuurgedaanten] inderdaad letterlijk op de cherubs.

'Serafs' is dus geen eigenaam van een aparte soort hemelse wezens, maar gewoon een Hebreeuwse omschrijving van de verschijningsvorm van de cherubs: als gedaanten van vuur! In vers 27 ziet de profeet dezelfde eigenschap bij de verheerlijkte Yeshua op de troon: *"Boven Zijn middel leek Zijn lichaam op glanzend brons, flakkerend als vuur. Onder Zijn middel leek Hij uit vlammen te bestaan en een stralenkrans van licht omlijnde Zijn lichaam."* (Het Boek). Nieuwe Bijbelvertaling: *"Vanaf wat Zijn lendenen leken te zijn naar boven toe zag ik iets dat glansde als wit goud en door iets als vuur omgeven was, en naar beneden toe zag ik iets als vuur, omgeven door een stralende gloed."*

In Jesaja 6:6-7 nam een van de vuurgedaanten met een tang een gloeiende kool van het altaar om daarmee de lippen van de profeet te reinigen en in Ezechiël 10:7 strekte een van de cherubs zijn hand uit naar het vuur dat zich tussen hen bevond, pakte enkele gloeiende kolen uit het vuur en legde ze in de handen van de man in de linnen kleding, die daarmee naar buiten ging en ze volgens de opdracht in vers 2 over de stad uitstrooide. Ook hieruit blijkt duidelijk, dat de gedaanten van vuur in Jesaja 6 identiek zijn aan de cherubs in Ezechiël 10. Reeds in בְּרֵאשִׁית B'reshit [Genesis] 3:24 worden de cherubs in verband gebracht met vuur: *"En Hij dreef Adam uit en stelde de cherubim vóór de hof van Eden met een vlamvend zwaard, om te bewaren de weg tot de boom des levens!"* (Lutherse Vertaling). Leidse Vertaling: *"Hij dreef de mens uit en plaatste ten oosten van Edens hof de cherubs en het vlamvend zwaard, dat zich heen en weer wendt, om de weg naar de levensboom te bewaken!"* Er is hier dus sprake van een heen en weer flitsend zwaard van vuur dat gehanteerd wordt. Het vuur komt telkens weer ter sprake in samenhang met de cherubs, die nauw verbonden zijn met de troon van G'd, die eveneens uit laaiend vuur bestaat zoals de profeet Daniël in een visioen te zien kreeg: *"Terwijl ik bleef toekijken, werden tronen opgesteld, en een Oude van dagen zette Zich neder; Zijn kleed was wit als sneeuw en Zijn hoofdhaar blank als wol; Zijn troon bestond uit vuurvlammen, de raderen daarvan uit laaiend vuur; en een stroom van vuur welde op en vloeiende voor Hem uit; duizendmaal duizenden dienden hem en tienduizend maal tienduizenden stonden voor Hem!"* (דָּנִיֵּאל Dani'el [Daniël] 7:7).

Temidden van dit heilige vuur hebben de cherubs het voorrecht om onder, boven en rondom G'ds troon te mogen zijn om Hem te dienen als troon dragers en wachters en daarom wil ik ook het tweede deel van deze studie afsluiten met het dubbele 'driemaal heilig' dat de cherubs zonder ophouden zeggen om lof, eer en dank te brengen aan Hem, die op de troon zit en die tot in eeuwigheid leeft: *"Heilig, heilig, heilig is de Eeuwige Tz'vaot, heel de aarde is vervuld van Zijn majesteit!"* (יֵשַׁעְיָהוּ Yeshayahu [Jesaja] 6:3). - *"Heilig, heilig, heilig is G'd, de Eeuwige, de Almachtige, die was, die is en die komt!"* (חִזְיֹן Chizayon [Openbaring] 4:8). Amen!